

DEAD END

ett kortfilmsmanus
av Johannes Runeborg

© 1996

INT/LÄGENHET/SKYMNING

Svart.

Ur det svarta - en långsam åkning åt höger.

Tung rumsatmosfär

Dunkel atmosfär. Kväll.

Åkning höger.

En säck med pengar tas in och försvinner, slarvigt kastad på golvet. Bortglömd.

En rörelse i rummet

Åkning höger.

En människa.

Tre människor.

På rad på golvet, bundna.

Deras ansikten ser ut som halvmånar i ett rytmiskt, svagt pumpande blåljus någonstans ifrån, svettblanka med glittrande vitor i av skräck uppspärade ögon.

Atmosfär utifrån, ljudet av aktivitet utanför ett fönster.

Åkning höger.

En fåtölj - med en man i.

Han badar i svett. Ser ut att sova i det pulserande blåljuset. Men det är ingen lugn sömn, hans vita skjorta är mörkfläckig av blod, och hans högerhand kramar kramp-aktigt en automatpistol. Han bär en sliten brun kavaj med matchande väst, vit scarf och nedgångna boots, som Lee van Cleef - Angel eyes - i "Den gode, den onde, den fule".

Atmosfären från gatan blandas med ljudet av korta sirénstötar och sprakande radioröster. Polisen.

Förbi ett fönster med nerdragna persienner.

Kraftigt blåljus kommer i stötar mot fönstrets utsida, tränger igenom persiennen och ritar blå linjer genom den tjocka luften i lägenheten.

Plötsligt slås fönstret, som inte är riktigt stängt, upp av vinden och går sedan igen med en smäll.

Det rasslar i persiennen.

Åkning höger.

Medan rasslet blir intensivare får vi in en man som livlös ligger raklång på golvet bredvid en omkullvält bokhylla.

Han är blond och bitig och klädd i en enkel svart kostym med vit skjorta och smal, svart slips.

Som Harvey Keitel, Larry - "mr White" - i "Reservoir dogs".

På golvet bredvid honom ligger en stor, cromad pistol.

Han blöder från ett sår i huvudet.

Rasslet från fönstret blir högre. Då spritter det till i mannens ena hand. Han är vid liv.

Handen greppar om pistolen. Utan tvekan riktas pistolen mot fönstret och avlossar fem snabba skott.

Så är mannen vaken och på benen, med pistolen oavbrutet riktad mot fönstret.

För ett ögonblick är han fullständigt desorienterad, ser sig om.

På gisslan, på fönstret, på sin kumpan.

Så duckar han, och hasar i en knäande gång fram till fönstret som han hjälpligt drar igen.

Han stirrar runt, kollar läget i lägenheten. Uppenbarligen ser den ut som han hoppats.

Han känner på sitt huvud, ser på blodet han får på fingrarna.

Han stönar till.

Mannen

- Jävlar!

Han kastar en blick på fönstret innan han försvinner ut genom en dörr - köket.

Strax är han tillbaka med en handduk virad kring huvudet för att stoppa blodflödet.

Så plockar han upp en cigarett och en cromad tändare. Med en rad fingerknäppningar mot tändarens trissa försöker han tända denna - utan framgång.

Irriterat stoppar han tillbaka tändaren och slänger ciggen på golvet. Med pistolen höjd glider han över till den skadade mannen i stolen.

Mannen

- Angel. Angel!

Han klappar honom ett par gånger på den svettiga kinden. Angels ögonlock fladdrar till. Han stönar - och öppnar mödosamt ögonen.

Angel

- Mmm... Larry... It's good to see old friends again!
Varför har du turban?

Larry

- Jag fick en kula jag också. Fan, jag tror dom var på väg att ta sig in. Jag blir tokig.

Angel

- Jag drömde. Jag liksom föddes, och så fick jag se en massa saker igen, som jag gjort. Sen var jag vuxen...

Larry

- Men nu är du vaken och du är här. Med mig. Och dom där tre. Om jag kunde skulle jag ta oss till ett sjukhus. Men det är för sent.

Larry plockar nervöst upp tändaren och en cigg. Han börjar knäppa med fingrarna för att få fjutt på trissan.

Angel

- Jag... Larry... det var **mitt liv**... i drömmen... Jag dör...

Larry

- Du håller inte på att dö!! Knäskålen och buken är de ställen som gör mest ont att bli skjuten i, men det ska mycket till innan man dör av det. Du måste hålla ut en liten stund till, jag jobbar på en plan att få oss ut.

Larry ser sig om, gestikulerar åt Angel med tändaren. Så får han se ett timglas ligga på golvet bredvid Angels stol. Larry böjer sig ner, plockar upp det och placerar det i fönsterkarmen så sanden sakta börjar rinna från den ena kupolen till den andra. Så ser han på Angel.

Larry

- Du måste visa lite jävlaranamma, Angel. När man torskade allt annat så är det det sista man förlorar. Livsgnistan!

Larry försöker igen med tändaren, men får fortfarande inte fyr på den.

Med ett plötsligt raseri slänger han den och ciggen ifrån sig. Han hoppar upp, drar pistolen, trycker sig mot väggen och avlossar en salva - PANGPANGPANGPANG -mot glipan i fönstret. Så höjer han vapnet och sin blick mot taket och skriker.

Larry

- Era JÄVLAR! Ni får oss ALDRIG!
VI BESTÄMMER SJÄLVA NÄR DET ÄR
DAGS ATT FÖLJA MED, OCH DET ÄR
DEFINITIVT INTE NU!
HÄR! NI SKA FÅ NÅGRA ANDRA I
STÄLLET!..

Snabbt hukar han sig, tar ett par snabba kliv bort till gisslan. Med brinnande ögon osäkrar han pistolen. Tar sikte på de tre i gisslan, och blir så stående i några sekunder.

Så säkrar han vapnet igen, sänker det. Går bort till Angel, ser med beslöjad blick på timglasets i fönstret som runnit ut. Han vänder på det igen, låter sanden åter rinna.

Larry

- Dom tror att dom bara kan knäppa
med fingrarna så ska vi lägga oss
ner.

Han sätter sig på huk bredvid sin kumpan. Ser uppgivet på honom. Angel har slutit ögonen igen. Larry klappar honom på kinden ett par gånger.

Larry

- Angel. Angel!..

Han avbryter sig med rynkad panna. Angel vill inte vakna. Medan Larry ser på Angel går sanningen upp för honom. Han backar sakta ett par steg, ser tyst på sin vän. Fingrar frånvarande på det ombundna såret vid tinningen. Så hör han ett ljud ifrån rummet bredvid, ett sakta frasande. Någon är på väg att ta sig in. Men Larry höjer inte sin pistol denna gång. Hans ansikte har fått ett nytt drag över sig, ett lugn. En insikt. Han väntar. Så gör inkräktaren entré. Hon är ung och vacker. Vitklädd. Med vingar.

Ängeln

- Larry. Det är dags nu.

Så höjer hon handen, och knäpper en gång med fingrarna. När kameran panorerar tillbaka till Larry ligger han ner, stilla, på den plats vi i filmens början hittade honom på golvet.

Han ligger där som om han aldrig rört sig.

En fotoblixt träffar hans döda kropp som ligger inringad av en kritlinje med formen av hans kropp.

Runt honom rör sig poliser, kriminalare, fotografer.

Kameran panorerar åter till den plats där ängeln stod, där nu istället två ambulansmän står med en bår, redo att hämta Larrys lik.

Ambulansman 1

- Fy fan vilken röra.

Hoppas den jäveln får brinna.

Ambulansman 2

- Men vet du vad det konstiga är?

Dom fick honom snyggt och prydligt,

va. Men när den förste killen tog sig

in genom fönstret, och snubben ligger

död där va, så stod fortfarande det

där timglasets och rann.

Skitskumt!

De skakar bägge på huvudet åt detta faktum.

Medan de börjar plocka upp liket glider kameran iväg - ut i det svarta igen.

END